

[Steen Folke]

Lad mig endelig understrege, at vi ikke bryder os om sovjetiske u-både i skandinaviske territorialfarvande.

Toneangivende kredse i EF arbejder ihærdigt på at gøre EF til en tredje supermagt ved siden af USA og Sovjetunionen. VS sympatiserer ikke med disse bestræbelser. Vi mener, to er rigeligt. Vi er modstandere af det intensiverede udenrigspolitiske samarbejde, der bl. a. førte Danmark ind i de ulyksalige sanktioner mod såvel Argentina som Sovjetunionen. Vi er ikke tilhængere af, at EF skal tale med én stemme. Det bliver uvægerligt de store landes stemme.

Den såkaldte Genscher-Colombo-plan om at udvikle EF videre til en union er VS kategorisk imod, og jeg vil stærkt opfordre statsministeren til at sige fra på EF-topmødet i Stuttgart i næste måned.

Sammenfattende kan jeg sige, at VS' udenrigspolitik er antiimperialistisk. Vi solidariserer os med de undertrykte befolkningsgrupper overalt i verden, hvor de trædes under føde af magthaverne. Vi afviser det hykleri, der ligger i regeringens og de borgerlige partiers holdning. De kritiserer med rette krænkelse af menneskerettigheder og militære interventioner, som Sovjetunionen er ansvarlig for, men sætter kikkerten for det blinde øje, når USA er den skyldige. Regeringen og de borgerlige partier kritiserer med rette den sovjetiske atomoprustning, men støtter i praksis den amerikanske atomoprustning.

VS siger nej til oprustningen i både Øst og Vest. Vi siger i det hele taget nej til hykleri, også på det udenrigspolitiske område.

Inge Krogh (KrF):

Som omtalt i udenrigsministerens tale er det opmuntrende, at det er lykkedes for udenrigsminister Shultz at få en aftale i stand mellem Israel og Libanon om tilbagetrækning af de israelske tropper. Det forudsætter selvfølgelig, at der samtidig sker en tilbagetrækning af de syriske tropper og det, der er tilbage af PLO-tropperne, men der synes foreløbig ikke at være udsigter til det. Konflikten i Mellemøsten, der har optaget verden siden 1945, fortsætter altså stadig. Er der overhovedet mulighed for at få løst konflikten? Mange har forsøgt, FN har vedtaget en mængde resolutioner, og også EF-landene har bidraget til det, bl. a. ved Venedigerklæ-

ringen fra 1980. Også præsident Reagans initiativ fra september er nu endt i en blindgyde, da kong Hussein trak sig ud af drøftelserne.

Der er en almindelig enighed om, at en retfærdig og varig fred skal baseres på de principper, der er nedlagt i de to grundlæggende sikkerhedsresolutioner, nr. 242 fra 1967 og nr. 338 fra 1973. Camp David-aftalerne og fredstraktaterne mellem Israel og Egypten er netop et konkret forsøg på at føre disse grundlæggende principper ud i livet. Camp David-aftalerne burde vel nok have en langt større opmærksomhed. De førte dog til en fredstraktat og begyndende normalisering imellem Israel og Egypten – to lande, som havde været i krig 3–4 gange på 25 år, så det er nok ikke noget helt ringe resultat. Der synes ikke at være noget realistisk alternativ til Camp David-aftalerne.

Det er vigtigt at gøre sig klart, at en retfærdig og varig fred mellem Israel og dets naboer og en tilsvarende løsning af det palæstinensiske problem ikke kan nås ved politisk pression udefra. Det kan kun skabes af de direkte implicerede parter gennem direkte forhandlinger, hvor parterne respekterer hinanden. Det er det, der er sket mellem Israel og Egypten og mellem Israel og Libanon.

Israel er i den situation, at en række naboer fortsat nægter at sætte sig til forhandlingsbordet med dem, og man har forlangt en række forhåndsindrømmelser som pris for, at de arabiske lande måske vil sætte sig til forhandlingsbordet. Israel insisterer – og med rette – på, at indrømmelser f. eks. vedrørende bosættelser på Vestbredden og i Gazastriben og i det hele taget vedrørende disse områders fremtid alene gives ved forhandlingsbordet ved direkte forhandlinger mellem de berørte parter, og Danmark bør støtte Israel i disse krav. Vi må gøre det klart for de arabiske lande, at den eneste vej til en retfærdig og varig fred med Israel, hvis det virkelig er araberne ønske, går gennem utvetydig anerkendelse af Israels ret til at eksistere som selvstændig stat med sikre og anerkendte grænser.

Det er kristeligt folkepartis klare opfattelse, at PLO ikke på nogen måde er interesseret i en fredsordning, der indebærer Israels ret til at leve som selvstændig stat. PLO er interesseret i det geografiske område, som hedder Israel, men PLO vil omdanne dette